

Очувана аутентичност града

● Професор Бранко Руњић о јединствености нининдског амбијента и вајарског симпозијума

ОВОГОДИШЊА „Тера“ ближи се крају. Уметници су унапредовали са великим скулптурама за отворени простор, настао је и низ галеријских. При крају је и наше представљање аутора, завршићемо га у наредном броју. У овом дајемо сницу за портрет једнога од најпознатијих са временских југословенских скулптора.

БРАНКО РУЊИЋ (1919) завршио је Академију ликовних уметности у Загребу 1948. године. Исте године почео је да излаже. Још пре две године имао је за собом 33 самосталне и 51 значајнију групну изложбу у угледним галеријама земље и иностранства, те 6 домаћих и страних награда. Професор је на загребачкој Академији, бави се педагош

ним радом. За пролеће припрема изложбу 100 скулптура. Специјалност му је дрво, али ради и у другим материјалима, учествује на симпозијумима у Порторожу, Хорицама (ЧССР), Аранђеловцу, Лабину. Ушао је у енциклопедије, а по свему што је до сада учинио и у историју југословенске скулптуре, као значајан чиниоц. Широј јавности познат као аутор споменика Моши Пијаде у Београду (на јавним местима стоји десетак његових споменика и скулптура).

— Професоре, Ваше импресије о граду, симпозијуму...

— Изненађен сам очуваном аутентичношћу типичног банатског града. То је у Југославији ретност. Ованво одржавање старих зграда у оригиналним бојама до сада сам видео само у Осијеку. Посебно импресионира јединствени центар. Нађено је добро суставно решење партера, са оним транама старе жуте калдрме, ниским растињем, дрвљем и хармонијом старог и новог.

Симпозијум је веома привлачан за сваног вајара. Што се више буде о њему чуло, биће све више заинтересованих да дођу и да се онушају у нечем новом. Онај ко се сетио да је ове старе погоне могуће искористити за нешто друго, био је храбар. Међутим, покрећући симпозијум, ни сам није био свестан свих околности и могућности које ће да искрсну.

— Ви сте мајстор скулптуре у дрвету, глина није Ваш материјал?

— Сви ми почињемо од глине, њоме се много служим, за скице. Овде се она појављује као нова могућност, нов пут. Треба направити директно у материјалу шупљу скулптуру. То подразумева да од почетка морамо тачно знати како она треба да изгледа завршена. Истовремено, искршавају специфични проблеми које треба решавати прилагођавајући се материјалу... Срећом, овде је организација веома добра, од смештаја и превоза до тоталне помоћи „Тозиних“ људи у атељеу. То нас ослобађа да се потпуно окренемо делу, да ослободимо мисао и једноставније остваримо идеју са којом смо овамо дошли. Уз то, и материјал, земља, „мисли“ за мене, па тако заједно земља и ја можемо нешто направити.

Настаје још једна галериска скулптура професора
Банка Руџића

Х. Радовановић